

24 Νοεμβρίου 2021

Ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστιανοῦ (Ἅγιος Πορφύριος (Μπαϊρακτάρης))

Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἀγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες /
Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ εἶναι λεπτὴ, νὰ εἶναι εὐαίσθητη, νὰ εἶναι αἰσθηματικὴ, νὰ πετάει, ὅλο νὰ πετάει, νὰ ζεῖ μὲς στὰ ὄνειρα. Νὰ πετάει μὲς τ' ἄπειρο, μὲς τ' ἄστρα, μὲς τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, μὲς τὴ σιωπὴ.

Ὅποιος θέλει νὰ γίνει Χριστιανός, πρέπει πρῶτα νὰ γίνει ποιητῆς. Αὐτὸ εἶναι. Πρέπει νὰ πονάεις. Ν' ἀγαπάεις καὶ νὰ πονάεις. Νὰ πονάεις γι' αὐτὸν ποὺ ἀγαπάεις. Ἡ ἀγάπη κάνει κόπο γιὰ τὸν ἀγαπημένο. Ὅλη νύχτα τρέχει, ἀγρυπνεῖ, ματώνει τὰ πόδια, γιὰ νὰ συναντηθεῖ μὲ τὸν ἀγαπημένο. Κάνει θυσίες, δὲν λογαριάζει τίποτε, οὔτε ἀπειλές, οὔτε δυσκολίες, ἐξαιτίας τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστὸ εἶναι ἄλλο πράγμα, ἀπείρως ἀνώτερο.

Καὶ ὅταν λέμε ἀγάπη, δὲν εἶναι οἱ ἀρετὲς ποὺ θ' ἀποκτήσουμε ἀλλὰ ἡ ἀγαπῶσα καρδιά πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἄλλους. Τὸ κάθετι ἐκεῖ νὰ τὸ στρέφουμε. Βλέπουμε μία μητέρα νὰ ἔχει τὸ παιδάκι της στὴν ἀγκαλιά, νὰ τὸ φιλάει καὶ νὰ λαχταράει ἢ ψυχούλα της. Βλέπουμε νὰ λάμπει τὸ πρόσωπό της, ποὺ κρατάει τ' ἀγγελούδι της. Ὅλ' αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τὰ βλέπει, τοῦ κάνουν ἐντύπωση καὶ μὲ δίψα λέει: "Νὰ εἶχα κι ἐγὼ αὐτὴ τὴ λαχτάρα στὸν Θεό μου, στὸν Χριστό μου, στὴν Παναγίτσα μου, στοὺς Ἁγίους μας!". Νά, ἔτσι πρέπει ν' ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό, τὸν Θεό. Τὸ ἐπιθυμεῖς, τὸ θέλεις καὶ τὸ ἀποκτᾶς μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς, ὅμως, ἔχουμε φλόγα γιὰ τὸν Χριστό; Τρέχουμε, ὅταν εἴμαστε κατάκοποι, νὰ ξεκουραστοῦμε στὴν προσευχή, στὸν Ἀγαπημένο, ἢ τὸ κάνουμε ἀγγαρεία καὶ λέμε: "ὦ, τώρα ἔχω νὰ κάνω καὶ προσευχή καὶ κανόνα..."; Τί λείπει καὶ νιώθουμε ἔτσι; Λείπει ὁ θεῖος ἔρωσ. Δὲν ἔχει ἀξία νὰ γίνεται μία τέτοια προσευχή. Ἴσως, μάλιστα, κάνει καὶ κακό.

Ἄν στραπατσαριστεῖ ἡ ψυχὴ καὶ γίνει ἀνάξια τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, διακόπτει ὁ Χριστὸς τὶς σχέσεις, διότι ὁ Χριστὸς "χοντρές" ψυχὲς δὲν θέλει κοντά Του. Ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ συνέλθει πάλι, γιὰ νὰ γίνει ἄξια τοῦ Χριστοῦ, νὰ μετανοήσει "ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ". Ἡ μετάνοια ἢ ἀληθινὴ θὰ φέρει τὸν ἀγιασμό. Ὅχι νὰ λείεις, "πᾶνε τὰ χρόνια μου χαμένα, δὲν εἶμαι ἄξιος" κ.λ.π., ἀλλὰ μπορεῖς νὰ λείεις, "θυμᾶμαι κι ἐγὼ τὶς μέρες τὶς ἀργές, ποὺ δὲν ζοῦσα κοντὰ στὸν Θεό...". Καὶ στὴ δική μου τὴ ζωὴ, κάπου θὰ ὑπάρχουν ἄδειες μέρες. Ἦμουν δώδεκα χρονῶν, ποὺ ἔφυγα γιὰ τὸ Ἅγιο Ὄρος. Δὲν ἦταν αὐτὰ χρόνια; Μπορεῖ βέβαια νὰ ἦμουν μικρὸ παιδί, ἀλλὰ ἔζησα μακρὰν τοῦ Θεοῦ τόσα χρόνια!...

Ἀκοῦστε τί λέει ὁ Ἰγνάτιος Μπραντσιανίνωφ στὸ βιβλίο του «Υἱέ μου, δὸς μοὶ σὴν καρδίαν»:

«Πάσα γὰρ ἐργασία σωματικὴ τὲ καὶ πνευματικὴ μὴ ἔχουσα πόνον ἢ κόπον, οὐδέποτε καρποφορεῖ τῷ ταύτην μετερχομένῳ, ὅτι βιασθὴ ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ "βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν", βίαν εἰπῶν τὴν τοῦ σώματος ἐν πάσιν ἐπίπονον ἄσκησιν».

Ὅταν ἀγαπάεις τὸν Χριστό, κάνεις κόπο ἀλλὰ εὐλογημένο κόπο. Ὑποφέρεις, ἀλλὰ

μὲ χαρὰ. Κάνεις μετάνοιες, προσεύχεσαι, διότι αὐτὰ εἶναι πόθος, θεῖος πόθος. Καὶ πόνος καὶ πόθος καὶ ἔρωτας καὶ λαχτάρα καὶ ἀγαλλίαση καὶ χαρὰ καὶ ἀγάπη. Οἱ μετάνοιες, ἡ ἀγρυπνία, ἡ νηστεία εἶναι κόπος, ποὺ γίνεται γιὰ τὸν Ἀγαπημένο. Κόπος, γιὰ νὰ ζεῖς τὸν Χριστό. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ κόπος δὲν γίνεται ἀναγκαστικά, δὲν ἀγανακτεῖς. Ὅ,τι κάνεις ἀγγαρεία δημιουργεῖ μεγάλο κακὸ, καὶ στὸ εἶναι σου καὶ στὴν ἐργασία σου. Τὸ σφίξιμο, τὸ σπρώξιμο, φέρνει ἀντίδραση. Ὁ κόπος γιὰ τὸν Χριστό, ὁ πόθος ὁ ἀληθινὸς εἶναι Χριστοῦ ἀγάπη, εἶναι θυσία, εἶναι ἀνάλυσις. Αὐτὸ ἔνωθε καὶ ὁ Δαβίδ: «Ἐπιπόθει καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τᾶς αὐλάς τοῦ Κυρίου». Ποθεῖ μὲ λαχτάρα καὶ λιώνει ἡ ψυχὴ μου ἀπ' τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ τοῦ Δαβὶδ ταιριάζει μὲ τὸν στίχο τοῦ Βερίτη ποὺ μ' ἀρέσει:

«Συντροφιά μὲ τὸν Χριστὸ λαχτάρησα νὰ ζήσω, ὡς νὰ φτάσει κι ἡ στερνὴ στιγμή νὰ ξεψυχήσω».

Χρειάζεται προσοχὴ καὶ προσπάθεια, γιὰ νὰ κατανοεῖ κανεὶς αὐτὰ ποὺ μελετᾷ καὶ νὰ τὰ ἐνστερνίζεται. Αὐτὸς εἶναι ὁ κόπος ποὺ θὰ κάνει ὁ ἄνθρωπος. Στὴν κατάνυξη, στὴ ζέση, στὰ δάκρυα θὰ μπεῖ μετὰ χωρὶς νὰ κοπιᾷ. Αὐτὰ ἀκολουθοῦν, εἶναι δῶρα Θεοῦ. Ὁ ἔρωτας θέλει προσπάθεια. Μὲ τὴν κατανόηση τῶν τροπαρίων καὶ κανόνων καὶ τῶν Γραφῶν ἔλκεσαι εὐφραϊνόμενος, μπαίνεις μέσα στὴν ἀλήθεια εὐφραϊνόμενος. “Ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου”, ὅπως λέει ὁ Δαβίδ. Ἔτσι, αὐθόρμητα μπαίνεις στὴν κατάνυξη, ἀναίμακτα, καταλάβατε;

Ἐγὼ ὁ καημένος ἐπιθυμῶ ν' ἀκούω τὰ λόγια τῶν Πατέρων, τῶν ἀσκητῶν, τὰ λόγια τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Σ' αὐτὰ θέλω νὰ ἐντρυφῶ. Αὐτὰ καλλιεργοῦν τὸν θεῖο ἔρωτα. Τὰ ἐπιθυμῶ καὶ προσπαθῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Ἀρρώστησα καὶ «τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής». Δὲν μπορῶ νὰ κάνω μετάνοιες. Τίποτε. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ζῆλο καὶ ἔρωτα νὰ εἶμαι στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ νὰ κάνω μετάνοιες, νὰ προσεύχομαι, νὰ λειτουργῶ καὶ νὰ εἶμαι μ' ἓναν ἀκόμη ἀσκητή. Εἶναι καλύτερο νὰ εἶναι δυό. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Οὗ γὰρ εἰσὶ δυὸ ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἓμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν».

Πηγή: agiazoni.gr